

PERIÖDILUOKAN OIKEA NÄKYMÄ

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1959

N:o 2—3

Johannes Kastajan

sanoma

Johannes oli viimeinen ja suurin Vanhan Testamentin profeetoista. Hän oli jo syntyessään saanut Jumalalta Pyhän Hengen ja tämän lisäksi hän oli saanut erikoiskoulutuksen yksinäisessä ja karussa erämaassa. Hiljaisuudessa kasvavat suuret ajatukset. Näiden syiden vuoksi voimme odottaa hänellä olevan esitettävänä todella ainutlaatuista sanomaa, sanomaa sellaista, jolle myöhemmin itse Jeesus antoi korkeimman tunnustuksen. Niin mitä tämä huutavan ääni sitten sanoi?

Johannes julisti: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle." Kaikki ihmiset poikkeuksetta ovat pyhän ja vanhurskaan Jumalan edessä syyllisiä ja syntisiä. Ennenkuin Jumala voi päästä lähelle puhuttelemaan välipitämätöntä ihmistä, ennenkuin Hän saa herruuden ihmissydämessä, ennenkuin Hän antaa rakkautensa, laupeutensa ja armonsa käydä oikeuden asemasta, Hän vaatii parannusta: mielenmuutosta ja täyskäännöstä, kulkevista päinvastaiseen suuntaan kuin synti. On huomattava, ettei tuhlaaja-poika jäänyt paikalleen. Hän ei jäänyt elämään entistä elämää, elämää sikojen kanssa, vaan hän nousi ja meni isäänsä vastaan nöyrtyen tunnustamaan hänelle syntinsä. Muutos oli ilmeinen. Mutta parannus ei saanut olla vain ulkonaista, kuten fariseukset ja saddukeukset otak-

suivat, ja joille Johannes siksi kiivaili tuomion tulta, vaan sen tuli olla Pyhän Hengen aikaansaamaa ja täyttämää: siis sisäistä, sydäimestä lähtevää. Sen tuli tuottaa hyvää hedelmää. Muussa tapauksessa se hakataan pois ja heitetään tuleen.

"Katso, Jumalan karitsa, joka ottaa pois maailman synnin", on Johanneksen puhetta myöskin ja hänen sanomansa toinen puoli. Maailmassa vallitseva turmelus ihmisten keskuudessa on kaikkien tuntama. Mutta Jumala on rakkauden Jumala. Hän on tahtonut tehdä jotakin sen poistamiseksi. Hän on tahtonut ja tahtoo edelleenkin pelastaa ihmisen tästä pahuuden voimien vallasta. Parannus niin tarpeellinen ja välttämätön kuin se onkin, ei poista tehtyjä ja vastaisuudessa tehtäviä syntejä. Ne poistaa vain yksi maailmankaikkeuden olento: Jeesus Kristus, Jumalan karitsa, joka uhrikuolemallaan ja verellään on maksanut täyden hinnan synnistä ja niin sovittanut meidät Jumalalle. Mutta tämä ei ole vain tiedon asia, vaan uskon. Uskosi Lunastajaasi ja Vapahtajaasi tekee sinut synnin sairaudesta terveeksi ja kelpolliseksi Jumalan edessä.

Jos Johannes vielä meidänkin aikamme saarnaisi, sanoisi hän meille itse kullekin suoraan ja rohkeasti: "Tee parannus elämässäsi ja katso sekä usko Jumalan Karitsaan!"

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 2-3 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1959

Anna rauhas virran lailla

vuotaa sydämeheni. Oi, tarvitsisimmeko mitään enemmän kuin tätä me, joiden elämä on levottomuuden tarvelemää ja heikentämää. Hiljentymistä ja pysähtymistä tulisi meidän oppia pitämään tärkeänä, jotta sielumme voisi avautua Jumalan vaikutukselle. Se on meille kuitenkin käsittämättömän vaikeata. Niinpä Jumala armossaan antaa meille joskus erikoisopetusta.

Tahtoisinkin tässä muistella vielä sitä opetusta, jonka yhteisesti saimme aivan opistoajan lopussa ja kertoa siitä toisillekin toveriliittolaisille. Opetushan se oli meille, kun emme saaneet pitää päätäjaisjuhlia. Olimmehan jo virittyneet niitä varten, kun viime hetkessä ilmentyneitten tulirokkotapausten johdosta tuli täyskielto. Kertakaikkiaan ei vieraita ollenkaan! Tämä oli meille isku,

ensituntemalta todellinen pettymys. Mutta vähitellen valtasi mielen suuri turvallisuuden tunne. Tämä on Jumalalta, Hän ei ole meitä hyljännyt, Hänen täytyi antaa meille opetus. On jotain, josta Hänen täytyi varoittaa tuntuvalta tavalla. Meidän oli vaikea alistua täydellisesti, olisimme tahtoneet tinkiä. Tunsin, että ehdoton tottelevaisuus olisi opittava omaksi onneksemme, kompromissien teko vie epäselville vesille.

Tiedättehän kuinka tällaisissa suurissa juhla valmisteluissa on omat vaaransa. Väsyttään ja hermostutaan monista touthuista, jotka tuntuvat aivan välttämättömiltä. Sydän on kiinni aineellisessa ja ulkonaisessa. Tavoiteltaessa kuumeenomaisesti sitä, millä on mainosarvoa, menetetään ehkä vielä suurempia arvoja, kuten mielenrauha ja hengellinen siu-

naus. Ei jakseta enää ottaa mitään vastaan, ollaan turtuneita ja hajanaisia. — Nyt meidän juhlamme painettiin ihan vaatimattomiin puitteisiin, meidän oli vietettävä ne hiljaisuudessa. Näin oli hyväksi nähty meille tällä kertaa.

Rakkaat opistolaiset, me saimme tämän opetuksen yhteisesti myös vastaisuutta ajatellen. Kun nyt muistaisimme, että se on tosimelessä meille annettu.

Kuinka pian kotoisessa elämässä suuri levottomuus valtaa olemuksemme ja luulemme, että ainoa sana, joka kuulostaa oikeutetulta, on kiire. Ainakin näin on sitten myöhemmin, kun on enemmän vastuuta. Mikä on näkyväistä ja kuitenkin katoavaista, voi vallata sydämemme kokonaan. "Tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa." Täytyykö Jumalan taas, ehkä vielä tuntuu tavalla tarttua elämäämme, että tärkeimmän oikein arvostaisimme. Elämä meissä kuivettuu, kun yhteys elämän lähteeseen on katkennut. Miten on? Käytätkö joka päivä ravinnoksesi Jumalan sanaa? Onko rukous hengitystäsi, vai oletko unohtanut, että kaiken aina saa vuodattaa Jumalan eteen. Ehkä tunnet elämäsi monesti yksinäiseksi ja tyhjäksi, levottomana tähyilet sinne ja tänne saadaksesi siihen sisältöä. "Muuta kaipauksesi raamatunlukemiseksi ja rukoukseksi", kuulin kerran neuvottavan.

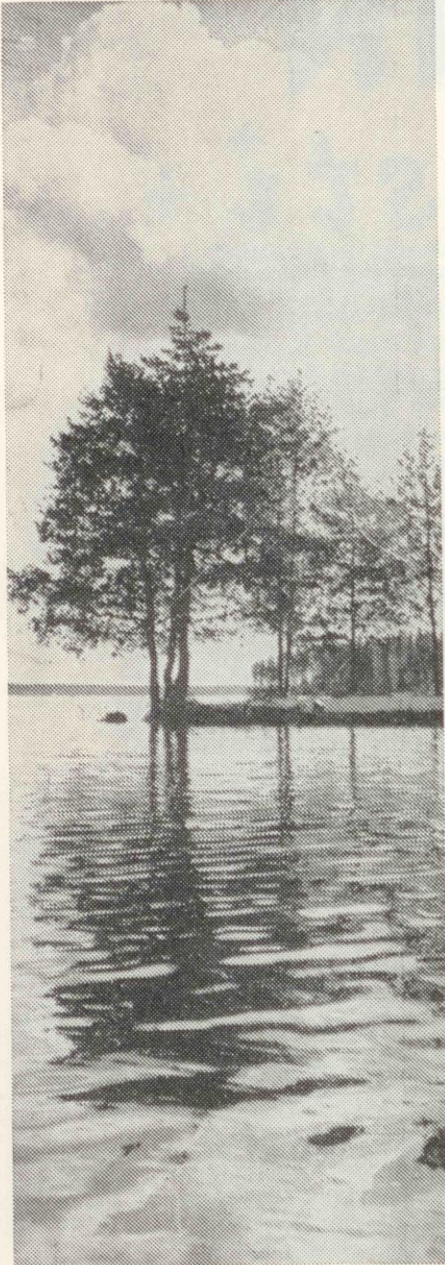
Rauhattomuutemme syvin syy on syyllisyys, joka on seurausta kulkemisesta oman tahdon tiellä. Tarvitsemme anteeksiantamusta ja synnin sovitusta. Jeesus ja Hänen ansionsa on rauhamme todellisin perusta. Yhteys Jumalan ja ihmisen välille on Hänen aikaansaamansa. Tämä yhteys on juuri suurinta ja tekee meistä vasta ihmisiä. Levottomuuden henki, joka hallitsee meitä omien suunnitelmien "tarmokkaassa" läpiviemisessä, tekee meistä tosiasiallisesti heikkoja. Ei ole mikään elämän voiman merkki, että olemme niin helposti ärtyviä. Tuijotamme siihen päämäärään, jonka olemme itsellemme asettaneet. Ei saisi tulla mitään yllätyksiä eikä esteitä, heti me "hermostumme". Siinä tulee myöskin vikoileva henki ja kireys ihmissuhteisiin. Sielumme näivettyy. Alamme muistuttaa koneita, niillä ei ole sydäntä. "Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi itselleen koko maailman, mutta saisi vahingon sielulleen." Päivissämme pitäisi olla varaa muutoksille, aikaa hiljaisuudelle ja toisille ihmisille.

Elämäntyyliimme riippuu ratkaisevasti siitä, kenen viitoittama tie me on, Jumalan vai itsemme. Osaammeko ottaa kaiken, mikä kohdallemme sattuu, Jumalan lähettämänä. Opimme eroittamaan sen, mikä on suurta ja mikä pientä. Onko sydämessämme rauha, jonka vain Jeesus voi antaa.

Kesän ihanuuden keskellä, jolloin elämä ympärillämme riemuitsee, on suurinta, että saamme avata sydämemme Hänelle, joka on luvannut: "Minä opetan sinua ja neuvon sinulle tieni."

Rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonansa!

Helvi Valkonen

Opistomerkin kantajille

"Meillä on lunastus Hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen Hänen armonsa runsauden mukaan." Ef. 1: 7.

Meille, hyvät toveriliittolaiset, ovat nuo sanat tutut, hyvinkin tutut ja läheiset, sillä ovathan ne meidän opistomme rakkaassa "Sinikilvessä". — Kaksi vuotta sitten sain minäkin ottaa vastaan tuon kilven, joka tahtoo olla suojelemassa meitä maailman myrskyjä ja houkutuksia vastaan. Onko tuon kilven sanoma saanut meihin vaikuttaa? Emme kai vain kannan merkissämme sanomaa Vapahtajamme verestä ja kuolemasta sisimmässämme sitä ollenkaan tajua-matta.

Kuinka suuri ja tärkeä asia sisältyykään tuohon lauseeseen: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta". Meidän pelastuksemme sisältyy noihin muuttamiin sanoihin. Ilman Kristuksen veren lunastusta ei meillä ihmispoloilla olisi minkäänlaista mahdollisuutta päästä osallisiksi taivaan valtakunnasta ja iankaikkisesta elämästä. Kannattaa joka ainut päivä olla Jumalalle kiitollinen hänen sanomattomasta lahjastaan ja suuresta hyvydestään. Joka hetki meidän pitäisi anoa armoa ja kestävyyttä elämää varten, ettemme sortuisi suruttomuuteen ja välinpitämättömyyteen.

Sielun asia voi olla nuorelle nykyhetken ihmiselle vain sivuseikka, mutta niin ei saisi olla. Iankaikkisuuden portti hämmöttää vastassamme päivä päivältä yhä lähempänä, kunnes meidän tulee tarttua siihen kiinni ja aukaista se. Silloin on myöhäistä etsiä pelastusta, ellei sitä ole silloin etsitty, kun oli aikaa. — Turvaten Jumalaan voimme käydä vapaalla sydämellä kohti viimeistä tuomiota ja luottaa tuohon lauseeseen: "Meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen hänen armonsa rikkaiden mukaan".

Raili Viholainen.

JOTAKIN SAMAA HENKEÄ

Viime kurssin opistolaisten vaikutelmia toveripäiviltä

Toveripäivien alkaessa Jumala puhui minulle laulun kautta: "Lähemmä oi Jeesus Sinua". Se laulettiin lauantaina kahvipöydässä, oli vain muutamia toveriliittolaisia silloin saapunut. Pyysinkö minä todellisesti: "Mit' on tarvis, Herra, tee se vaan, lähemmä jos saat mun saapumaan." Kaikkialla oli juhlatuntua, sellaista juhlatuntua, jonka saa aikaan Jeesuksen läsnäolo.

Pitkin lauantai-iltaa tuli vieraita, toveriliittolaisia. He tulivat entiseen kotiinsa. Mieleeni hiipi voittamattomasti ajatus: kohta minäkin kuulun teidän joukkoonne. Mutta sain sitten voimaa voittaa alakuloisuuteni. Enhän aina voi olla täällä ja olenhan opistoajanani saanut paljon.

Elvi Heikkinen.

*

"Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa hänen kasvojensa eteen riemulla." Ps. 100: 2.

Nämä sanat tulivat minulle henkilökohtaisesti läheisiksi näillä vietetyillä toveripäivillä. Tuntui kuin Jumala olisi lähettänyt nämä toveriliittolaiset näyttämään meille nykyisille oppilaille, että Herraa palvellaan ilolla. Näiden nuorten kasvoilta kuvastui ikäänkuin "haihtumaton ilo".

Eeva Partanen.

*

Lauantai-iltana oli Herran Pyhän Ehtoollisen vietto. Jo tutuksi ja rakkaaksi käynyt luokka oli muuttunut aivan toisenlaiseksi. Sisälle astuimme hartaina ja hiljaisina. Koruton alttari korokkeella loi kirkkotunnelmaa sieluihin. Yhdessä sitten kävimme Herran pöydässä. Nuo tutut ehtoollisvirretkin, joita veisasimme, saivat ikäänkuin uuden sisällön. "Jeesus, luona armopöydän, Sinut löydän..." Se kaikui jokaisen sydämen pohjasta saakka. Kyynel kimmelsi useimman silmäkulmassa.

Aune Tahvanainen.

jatkoa siv. 12

RISTIRIITOJEN ALLA

Nuorukainen kysyi junassa vieressään istuvalta puhujalta: "Miksi te puhujat aina puhutte uskovaisista vanhemmista, joilla on epäuskoiset lapset. Miksi ette koskaan puhu uskovaisista lapsista, joilla on epäuskoiset vanhemmat?" Sinäpä kysymyksessä iskettiin syvään ristiriitaan kodin nuoren elämässä. Uskovaisen vanhempien sydämessä on suuri murhe, kun heidän lapsensa hylkäävät Jumalan. Mutta nuori, joka etsii suuntaa elämälleen ja on sen löytänyt Jeesuksen seuraamisen tiellä, joutuu sydämessään suureen tuskaan ja ahdistukseen, jos isä tai äiti, joiden puolelta hän ennen kaikkea odottaa ymmärtämystä ja myötätuntoa, nousevat vastustamaan, ehkä pilkkaamaankin lapsensa uutta askelta ja valintaa. Nuori tietää valinneensa oikein, hän tuntee suurta iloa ja rauhaa, mutta kotona on kaikkein läheisin vastustamassa, ehkä kiivaastikin. Jumalan sana on nuorelle tullut rakkaaksi, hänen halunsa on noudattaa sitä. Ensimmäisenä, ehkä juuri kodin pöydässä, hänelle tulee polttavaksi neljäs käsky. Miten ratkaista elämän kysymykset tämän käskyn kohdalla? Jumalan sana vaatii toisin, äiti, isä toisin? Kirjassa "Nuoret kyselevät" on tästä polttavasta ristiriidasta seuraavia kysymyksiä: "Minulla on epäuskoiset vanhemmat. Miten minun tulisi käyttäytyä, etten rikkoisi neljättä käskyä vastaan? Onko väärin, jos vaikenen, kun kotona pilkataan pyhiä asioita? Kumpaa on totettava sanan kuuloon lähtiessä, äitiäkö, joka antaa luvan, vai isää joka jyrkästi kieltää? Kipein tunnin lähden, mutta kipeä on tunto silloinkin, jos jään kotiin. — Onko minun lähdeittävä kotoa kokonaan pois? jne." Eikö ole ongelmaa riittämiin tällaisen nuoren elämässä? Tuskaa tuottaa vielä sekin, miten käy vanhempien, elleivät he löydä oikeaa

tietä? Neuvoa ei uskalla, vaikeneminen on raskasta.

Eräs tällainen nuori, varakkaan isän tytär, kertoi monta vuotta taistelleensa ensin oman sielunsa tähden, sitten isän, kun kodissa kamppailtiin siitä, kuka on voimakkaampi, Sana vai ihminen, joka on Sanaa vastaan? Tällä tyttärellä oli pari asetta, joiden avulla Jumala voitti. Hän rukoili, rukoili lakkaamatta isänsä puolesta. Mutta isä oli kova. Tyttärellä oli myöskin toinen ase: nöyrä mieli isän edessä. Hän palveli rakkaasti isäänsä vuodesta toiseen. Ja sitten tuli ihme. Isä kutsui tyttären luoksensa ja lupasi täyttää hänen hartaan toiveensa, päästä kristilliseen kansanopistoon. Se oli merkki isän sydämen pehmenemisestä. Rukous oli tullut kuulluksi. Mutta vielä kului monta vuotta, ennenkuin tytär sai nähdä hiljaisen muutoksen isän sydämessä, ja lopuksi suurimman odotuksen ja toiveensa toteutuvan. Isä nukkui tästä elämästä Jeesuksen nimeen turvaten. Isän hautajaisissa kütettiin ja ylistettiin Herran ihmeellistä johdatusta.

Aina ei valitettavasti ole näin. On lapsia, jotka eivät saa avata kodin ovia, jos haluavat seurata Vapahtajaa. Tai kodissa eletään synnillistä elämää, kuullaan kirouksia, nähdään uskottomuutta, koetaan epäsovua ja riitaa jne. Kaikki tämä jo muutenkin repii nuoren elämää ja hävittää kodin tunnun ja rauhan. Senhän järkyttävästi todisti nuorisovankilan asukas äskettäin radiossa. Mutta vielä järkyttävämpänä se kohtaa usko-vaista nuorta. Synnin harjoitushan on kadotusta kohti kulkemista. Sinnepäinkö minun vanhempani vaeltavat? Miten voisit heitä ohjata sille tielle, joka johtaa iankaikiseen elämään?

On lukemattomia nuoria, jotka taistelevat tällaisen ristiriitan alla. Mutta varmaan useimmat kuitenkin valitsevat

taistelun tien omien ongelmiensa ohessa, kuten yllämainitu nuori tyttö, jotta vanhemmatkin tulisivat voitetuiksi. Sitä taistelua käydään polvillaan ristin juurella. Tämä lieneekin oikea ratkaisu. Omat heikot käsivarret ylös sinne, mistä ojennetaan iankaikkiset käsivarret apua tarvitsevia kohti. Ellei Isän käsi ole johtamassa, turhaa on taistelumme.

"Ole siis hiljaa Herran edessä ja odota Häntä. Turvaa Häneen, kyllä Hän sen tekee."

Vauhtia riittää — Entä suunta?

Nykyisen asuntomme ohitse kulkee päivittäin lukematon määrä monenlaisia ajoneuvoja. Ei taida olla sellaista hetkeä päivällä, jolloin ei jonkin moottorin kiireinen surina leikkaisi ilmaa. Ja usein yölläkin voi havahtua tämän kiireisen ja vauhtia omaavan aikamme ääniin.

Vauhtia riittää — entä suunta? Katujen varsilla olemme huomanneet liikennemerkin: "Kielletty ajosuunta". Älä aja sen merkin ohi. Saat sakkoja liikennejärjestyksen rikkomisesta. Voi tulla pahempaakin. Törmäät vastaantulijaan. Autosi menee rikki. Moottoripyöräsi rikkoutuu. Itse joudut kuoleman vaaraan.

Jumala on asettanut ihmiselle liikennemerkit sanassa ja valvovassa omassatunnossa. "Poikani, jos synnintekijät sinua viekoittelevat, niin älä suostu." (Snl. 1: 10.) Oletko menossa väärään, kiellettyyn ajosuuntaan? Sen suunnan varmin merkki on: pois päin Jumalasta. Väärällä ajosuunnalla tuotat vahinkoa itsellesi ja toisille. Saat maksaa monet kalliit sakot, katkerat elämän kohtalot. Sillä tiellä kuljet vailla ajallista ja iankaikkista onnea.

Käännä kiireesti oikealle ajokaistalle: Jumalan kutsun ja tahdon tielle! Jeesus

sanoo: Minä olen tie, — totuus ja elämä. Nuori ystäväni! Ota oikea suunta! Suunnista iankaikkiseen elämään!

Muutamia vuosia sitten olin Keski-Suomessa nuorten raamattupäivillä. Siellä oli paljon nuoria, joitten elämänsuunta oli ollut väärä, mutta jotka kuulivat Jeesuksen kutsun ja saivat armon siirtyä väärältä ajosuunnalta oikealle.

Siellä oli eräs Masa, joka myös tahtoi seurata Jeesuksen kutsua. — Muutaman vuoden kuluttua hän unohti valvomisen. Jumalan antamat liikennemerkit unohutuivat. Kun synnintekijät houkuttelivat — hän suostui. Hän siirtyi väärälle ajokaistalle, kiellettyyn ajosuuntaan. Seuraus oli järkyttävä. Eräistä tanssihäistä palatessa hän nukahti kesken vauhdin hurmaa, ajoi moottoripyörällä päin peltäjä.

Siinä meni talon ainoa poika, lupaava nuori elämä sammui. Lohduton suru täytti entisten uskonystävien sydämet. — — —

"Jos synnintekijät sinua houkuttelevat, niin älä suostu!"

"Joka painaa mieleensä sanan, se löytää onnen, ja autuas se, joka turvaa Herraan."

Oili Poikonen

Meille määrättyjen velvollisuuksien täyttämisenellä on oma aikansa. Jos suoritamme ne omalla ajallaan, on niistä siunausta. Mutta jos emme niitä täytä oikealla hetkellä, meidän tuskin kannattaa vaivautua niitä ollenkaan suorittamaan. Hetki, jolloin on osotettava osanottoa ja lämmintä tunnetta kärsiviä kohtaan, on silloin, kun kärsimys on juuri kestettävänä, eikä seuraavana päivänä, kun kaikki jo on ohitse, kun he jo ovat taas terveet tai — kuolleet. Oi, meitä on monta, joiden parhaat ja tosimmat ajatukset ovat aina jälkijätuksiä, liian myöhäisiä ollakseen miksikään hyödyksi! Kun kaikki on ohi, me vasta näemme mitä jaloa olisimme voineet tehdä, jos vain olisimme tulleet sitä ajatelleeksi.

Miller.

Retkellä kasvitieteellisessä puutarhassa. Opettaja näyttää "kanishibai'ta".
(Kani = paperi, shibai = näytelmä, eräänlainen kuvakirja.)

RAKKAAT PIRTIN VIESTIN LUKIJAT!

Jälleen on kevät tullut tänne Japanin Pohjolaan niin kuin sinne Suomeenkin. Oikeastaanhan nyt on jo kesä. Tänne Hokkaidoon ei kyllä kesä tule ennenkuin kesäkuun 15. päivä, olivatpa ilmat kuinka lämpimät tahansa. Sitä ennen ei täällä pukeuduta kesävaatteisiin. Silloin pukeutuvat koulutyötökkin ensi kerran valkoisiin merimiespuseroihin tummansinisen tai mustan villakankaisen sijaan. Hame on kesälläkin sama kuin talvella: laskostettu villakankainen.

Koulutyöistä puheenollen minulla on tänä vuonnakin pyhäkoululuokassani yli 30 keskikoulutyttöä ja kymmenkunta poikaa. Suuri osa joukosta on tämän meidän lastentarhan käyneitä. Kesällä aiomme pitää 3-päiväisen leirin erään järven rannalla. Se on meidän ensimmäinen yrityksemme. Täälläkin ovat sellaiset leirit "tulleet muotiin". Täällä ei

koululaisilla ole juuri aikaa kokoontua yhteen muulloin kuin sunnuntaisin. Sen vuoksi on tuollaisen leirin pito erittäin tarpeellinen. Kesäloma kouluista on muuten lyhyt: vain yksi kuukausi täällä Hokkaidossa, etelässä kai pari kuukautta. Talvilomaa on täällä Hokkaidossa sensijaan kuukausi.

Lastentarhan uusi lukuvuosi alkoi taas huhtikuun alussa. Uudet lapsetkin ovat jo alkaneet vähitellen tottua talon tapoihin. Tapasin eilen kadulla erään lapsen äidin. Hän sanoi, että oli hyvä kun tuli pantua lapsi lastentarhaan. Hänen pikku poikansa siunaa nyt aina ruokansa ja rukoilee myös illalla nukkumaan mennessä. Tavallisesti kaikki lastentarhaa käyvät lapset tekevät niin. He tahovat myös, että koko kotiväen pitää yhdessä ristiä kätensä ja rukoilla ennen ateriala.

Viime viikolla oli täällä minun luonani koolla entisten lastentarhalaisten äitejä.

Tehtävän edessä

"Jos on linnuilla maan,
syytä riemuista vaan,
Luojan kiitosta laulella ain.
Syy on suurempi sun,
lapsen armoitetun,
Isän armon jos tunnet sä vain!"

Näillä laulun sanoilla tervehdin teitä, opistoverit ja kaikki Pirtin Viestin lukijat, täältä Loimaalta evankelisen kansanopiston kodinhoitajalinjalta! — Meitä on kaikkiaan 26 oppilasta tällä linjalla ja 3 niistä on Nurmeksen opiston toveriliittolaisia.

Kahdeksan ja puoli kuukautta on kouluajastamme jo kulunut ja kolme kuukautta on jäljellä. — Varsinainen teoriaopetushan on pääasiassa meidän kohdaltamme jo ohi ja ns. harjoittelukausi on parhaillaan menossa.

Elokuun viimeisenä päivänä sitten haajaannumme ja toivottavasti moni lähtee kentälle työhön, auttamaan väsyneitä

Kun heidän lapsensa pääsivät lastentarhasta toivoivat nuo äidit, että yhteys lastentarhaan ei kokonaan katkeaisi. He kokoontuivat neuvottelemaan, miten tästä lähtienkin voisivat joskus kokoontua lastentarhaan ja päättivät, että he tulevat nyt ainakin aluksi lastentarhan äitienkokoukseen niinkuin ennenkin. He sanoivat haluavansa laulaa Sambikaa (virsikirjaa) ja kuulla Jumalan sanaa. Pyydämme heitä tietysti tulemaan kirkkoonkin ja jotkut ovat tulleetkin, mutta kirkkoon tuleminen on heille vielä paljon vaikeampaa, monistakin syistä, kuin lastentarhaan tuleminen. Mutta toivomme ja rukoilemme, että lastentarhassa julistettu Jumalan sana kantaisi hedelmää. Rukoilkaa tekin sitä yhdessä kanssamme!

Sapporo 1. 6. 1959

Kaisu Piirainen

perheenäitejä ja hoivaamaan apua tarvitsevia, kukin mahdollisuuksiensa mukaan. Ja, mikäli mahdollista, arkisen työn ohessa viemään sanomaa Jumalan suuresta rakkaudesta meitä jokaista kohtaan, kantamaan valon soihtua sinne, missä on pimeää, tuomaan lämpöä sinne, missä on kylmää!

Sitä Jumalan suuren rakkauden sanomaa meille on täällä Loimaallakin tahdottu julistaa ja näyttää tietä ristin luo, sen armon turviin, jonka Jumala meille kaikille Kristuksessa on valmistanut. — Moni meistä onkin saanut tuntoa, kuinka hyvä on Herra! "Vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi." — Mitkä ihanat sanat meidän jokaisen vastaanotettavaksi, varsinkin silloin, kun epäusko pyrkii nostamaan päätään sydämässämme.

Omalla kohdallani, tulevaa työtäni kodinhoitajana ajatellen, yhdyin sydämeistäni laulutekijän sanoihin:

"Suo mun hiukkasenkaan, Sua heijastaa,
auta silmilläsi, katson maailmaa,
mieli nöyrä, hellä, luo sä minuhun,
suo et jokaisessa, näen kuvas Sun!"

Moni voi suhtautua halveksuvasti kodinhoitajan työhön, mutta eiköhän ole niin, että olipa työ mikä tahansa, kun saamme ja otamme sen Taivaallisen Isän kädestä, niin saamme osaksemme sen siunauksen, jonka Hän tahtoo juuri sen kautta meille antaa! — On myös hyvä muistaa, ettei Jeesukseen, Vapahtajamme, tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan!

Rauha Honkanen

KIRJOITUKSIA seuraavaan PIRTIN VIESTIIN pyydetään lähettämään ennen syyskuun 10 päivää.

Kevään ihme

Sana kevät saa jokaisen sisimmän liikahtamaan. Kevättä ajatellesamme tulvahtaa ikäänkuin valoa sisimpäämme, ilo ja riemu täyttää sydämemme.

Mitä on kevään ihme? Onko se sitä, että auringon lämpö sulattaa lumen ja jään, että muuttolinnut palaavat tänne pohjolaan ja pienet kauniit kukkaset avaavat ihastuttavat nuppunsa. On, tätä se on, mutta kevään ihme tapahtuu muuallakin.

Kevään ihme tapahtuu ihmissydämässikin, kun Jumalan sanan valo ja lämpö sulattaa routiintuneen ihmissydämen. Ihminen herää elämään aivankuin pieni kukkanen, joka sulaneesta maasta nousee kukoistamaan. Hän tuntee, että kevät on tullut hänellekin ja sen takia hän iloitsee. Jälleen on tapahtunut kevään ihme.

Eräs suuri kevään ihme tapahtui kerran Jerusalemissa puutarha-haudalla. Kristus, joka oli kärsinyt Golgatan ristillä ja haudattu kallio-hautaan, nousi ylös. Ei kuolema eikä tuonela voineet häntä kukistaa, ei, vaan hän voitti ne. Uskommeko, että tässä on tapahtunut kevään ihme? Uskommeko, että Kristus Jeesus, hän joka meidän tähtemme kuoli, on noussut ylös. Kristuksen ylösnousemuksen kautta koittaa meillekin kerran ikuinen kevät, kevät joka jo täällä tekee tuloaan, mutta on täydellinen vasta sitten, kun Kristus palaa uudelleen maan päälle.

Mikä riemullinen sanoma, että saamme kulkea kevättä kohti ylösnoussuun Vapahtajan seurassa. Tämä tuntu tekee mielen iloiseksi ja kiitolliseksi. Kuten täällä ajassa, voi takatalvi kohdata myös iäisyysmatkallamme. — Mutta me tiedämme kevään tulevan. Se tulee kerran täydellisenä.

Eero Snicker

Suven tultua

"Kesä taas palajaa, täynn' on riemua maa..."

Jälleen olemme saaneet uuden kesän, valoiset yöt ja lämpimät, aurinkoiset päivät.

Leivonen kohoaa korkeuteen ylistäen kiitoslaulullaan Häntä, joka on kesän ja kaiken hyvän antaja. Pääskyet istahtavat keskustelemaan muuttonsa eri vaiheista. Pellolla kirmailee hontelosäärinen varsa emonsa jälkiä seuraten ja pienet vasikat hyppelivät pelkästä elämisen riemusta, pysähtyen välillä tutkimaan jotain kiveä tai muuta yhtä outoa.

Näin eläimet — entä me ihmiset? Osaammeko mekin iloita ja kiittää suvesta? Kiitämmekö, kun saamme näkevin silmin ja kuulevin korvin tarkkailla Luojan tekoja? Iloitsemmeko vihreistä kedoista, kukkasista, järven sinilaineilla leikkivistä auringon säteistä, vai kuljemmeko vain otsa rypyssä, synkän näköisinä, huolehtien huomisesta huomaamatta, kuinka paljosta meidän pitäisi kiittää.

Jo siitä, että elämme, täytyisi meidän olla kiitollisia. Elämä on todella suuri lahja! Ja huolet, nehän saamme kertoa Hänelle, joka voi ja tahtoo auttaa. Kyllä Hän kuulee pyyntömme ja huoventaa huolestamme. Mutta älkäämme unohtako myöskään kiitosta.

*"Kaikki, mitä maailmassa
Kaunista on, ihanaa,
Ompi Luojan rakkauden
Ihmisille antamaa.
Lapsukainen, kiitä, kiitä
Taivaallista isää siitä,
Laulus toisten lauluun liitä
Ylistämään Jumalaa."*

Marja-Liisa Pennanen.

jatk. siv. 5: Jotakin samaa henkeä

Tavattuani entisiä opistolaisia, tuntien heidät opistomerkestä, toivotin heidät tervetulleiksi ja usein heräsi halu kysyä, monenhenko kurssin oppilaita he ovat. Vastaukset tulivat hyvin auliisti ja ystävällisesti. Tunsin heti, että jotakin samaa henkeä meidän entisten ja nykyisten opistolaisten välillä on.

Yksi niistä mieleenjääneistä hetkistä oli entisten opistolaisten esittäytyminen. Me uudet opistolaiset katselimme suurella mielenkiinnolla entisiä opistolaisia ja kuuntelimme heidän tervehdyksiään. Monen kasvot puhuivat omaa kieltään monenlaisista elämänvaiheista ja kohtaloista. Ilmeni monen opistolaisen kohdalta sekini, että he ovat pukeneet ylleen kristityn sota-asun ja taistelleet Kristuksen sotilaina.

Helvi Voutilainen.

*

Kun toveriliittolaiset saapuivat alkavaan iltajuhlaan, minusta vaikutti, kuin heidän käytöksessään olisi ollut jotain varmaa ja määrätietoista.

Illalla Pyhän Ehtoollisen vietto oli mielestäni vaikuttavin kohokohta lauantaina ja koko toveripäivien aikana. Se oli niin juhlovaa, kun monipäinen nuorten joukko vuoroin polvistui alttarin kaiteelle ja vuoroin lauloi täysin rinnoin.

Henkilökohtaiseksi kuvaksi jäi minulle mieleen näiltä ensimmäisiltä toveripäiviltä se voimakas yhteenkuuluvaisuuden henki, joka heijastui toveriliittolaisista.

Juhani Puumalainen.

*

Sunnuntaina pastori Pesonen puhui aiheesta: "Katso Jumalan maja ihmisten keskellä." Ehkäpä moni vieraskin sai siitä voimaa käydä jälleen arjen tultua keskenjääneitä töitä jatkamaan. Johtaja korosti puheessaan sitä, että Jumala kutsuu erityisesti nuorta palvelukseensa, sillä nuorta voimaa Jumala tarvitsee työhönsä. "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän."

Reino Tampio.

*

Huomasin monen toveriliittolaisen olevan iloisen ja kiitollisen, että sai olla täällä.

Kun sunnuntaina meidän tämäntalvisten kuoro sai liittyä siihen suureen yhteiskuoroon ja laulaa "Me lapset Kai-

nuun Karjalan" ja "Oi Jeesuksen mun syntisen", niin tuntui ihmeen hyvältä ja jotenkin velvoittavalta olla yhtenä siinä ketjussa, jonka liittää yhteen tuo ihmeellinen lause Ejesolaiskirjeestä: "Meillä on lunastus". Ehkä kaikki entiset opistolaiset olisivat tahtoneet muistuttaa meitä tästä. Mutta olemmehan itsekin saaneet koko talven olla ristiinnaulitun kasvojen edessä ja laulaa jokaisena aamuna: "Joka aamu on armo uus". Jos nämä suuret totuudet saisivat säilyä koko opistoperheemme mielessä, niin saisimme kerran kaikki olla yhdessä "Jordan-virran tuolla puolen."

Varpu Piirainen.

Terveiset Helsingin ev. Kansankorkeakoulusta

Terveiseni kaikille toveriliittolaisille täältä pääkaupungista.

Jälleen on kesä tullut ja vienyt yhden vuosikurssin oppilaat pois opistokodin suojista. Jälleen ovat kaikki muutkin opinahjot päättymässä ja esim. kansankorkeakoulu täällä pääkaupungissa on jo päättynyt. Kaikki muistot menneestä talvesta ovat vielä hyvin läheisiä ja eläviä, mutta pian ne tasaantuvat ja jäävät selkeinä ja kirkkaina muistojen ketjuun. Pienet harmit ja ikävyydet on taipumus unohtaa, vaikka niitä olisi ollutkin. Ja sehän on hyväkin, sillä muuten muistaisi liian selvästi epäonnistuneet tentit ja muut ikävyydet. Siksi on sijaa kiitokselle, kiitokselle siitä, mitä koko talvikausi kansankorkeakoulussa on antanut.

Ulkonaisia merkkejä, jotka tavallisesti kertovat minkä tahansa koulun suorituksesta, ovat luonnollisesti todistus ja usein myös sormus. Mutta kaikissa kouluissa ei voi saada eikä oppia tärkeintä, sitä, että Kristus on kuollut kaikkien puolesta ja että Jumalan armo on yhtä suuri jokaiselle. Jokapäiväinen yhteys Jumalaan ja hiljentyminen Hänen Sanansa äärellä ovat kansankorkeakoulussa

luonnollinen asia. Rukouksessa saamme pyytää Häneltä voimaa ja siunausta kaikkeen työskentelyyn.

Viime talven opistolaiset, jotka nyt olette toveriliittolaisia, suunnittelette tietenkin parhaillaan sitä, mihin suunnitaisi ensi talvena. Uskaltaisn kehoittaa teitä noita suunnitelmia tehdessänne muistamaan myös Helsingin Evankelisen Kansankorkeakoulun. Ainakin me, sen 10:nneen vuosikurssin oppilaat, olemme valmiit sanomaan, ettei se talvi tuota pettymystä. Pieni epävarmuus, joka ehkä alussa vaivasi, haihtui hyvin pian ja sitten kaikki kävikin kuin tekijöiltä ainakin! Ja sanotaanhan, että "yrittänyttä ei laiteta".

Kaikkien yritysten ja ponnistelujen keskellä on kuitenkin tärkeää säilyttää yhteys ylöspäin selvänä ja Jumalaan turvaava mieli. Silloin eivät vastoinkäymiset masenna, vaan niidenkin jälkeen voi rohkein mielin alusta.

"Ilman Jeesusta taistellen
sä voimasi tuhlaat hukkaan.
Mutta Herrahan uskoen
sun toivosi puhkee kukkaan,
kantain kalliin hedelmän
maassa ylhääll' elämän
kunniaksi Herran
kunniaksi Herran."

Aili Piirainen

Miten on?

On kulunut jo vähän toista vuotta siitä, kun meitä sen ajan opistolaisia opettajamme saattelivat pois niin jo turvalliseksi ja tutuksi tulleesta opistokodista. Se hetki oli katkera, olihan jätettävä opettajat, opistoverit, kaikki mikä oli niin läheiseksi tullut sen pitkän muistorikkaan opistotalven aikana. Varmasti meistä moni ajatteli silloin: en koskaan unohda tätä talvea enkä sitä Jumalaa, jonka täällä yhä lähemmin sain tulla tuntemaan.

Kysyn nyt itseltäni ja kysyisin mielelläni teiltä opistoverini, miten on, onko säilynyt tuo kaunis opisto-aika mielessäsi ja onko Jumalasi Sinulle yhtä läheinen, kuin hän oli silloin, kun olit opistossa.

Maailma on niin kavala ja liukas viemään mukanaan nuoren, herkän ihmisen. Eiköhän ole meidän tunnistettava, että paljon harvemmin painuu päämme rukoukseen täällä, kun itsekin olemme tämän suuren kuo-

huvan maailman melskeessä kuin silloin, kun yhdessä saimme olla siellä hiljaisessa opistokodissa.

Onkohan käynyt niin, ettemme muistaisi koko opistotalvea muulloin, kuin aina milloin näemme jonkun opistoverin tai jonkun tuntemattomankin henkilön rinnassa tuon tutun opistomerkin. Silloin ehkä piston taivoi käy sydämessä: minäkin omistan tuon merkin, minäkin kuulun tuohon suureen toveripiiriin.

Ei... ei asia sittenkään voi olla noin. Eiköhän joskus, kun olemme yksin, kohoa mieleen opisto-aika. Vaikka meistä tuntuisi, ettei ole yhtään ystävää, on meillä ystävänä tuo rakas opistokoti, jossa muistetaan meitä, jossa kannetaan meitä esirukouksin sen Jumalan eteen, jonka luona emme koskaan tunne yksinäisyyttä ja olemme turvassa viekkaalta, pahalta maailmalta.

Rauha Lipponen.

Vastuuntunnosta ja ihmisen arvosta

Sairalan opiston lehdessä N:o 3 on juuri Helsingin piispaksi valitun piispa Martti Simojoen puhe, jonka hän on pitänyt käydessään Perhieniemessä vierailulla. Se sisältää paljon ajattelemisen aihetta niin kasvatäjille kuin nuorisolle. On tehnyt mieli lainata se tähän melkein kokonaisuudessaan.

Vierailu kansanopistossa, joka nyt on kysymyksessä, on näkyvänä todistuksena siitä yhteydestä, joka vallitsee meillä kristillisen kasvatuksen rintamassa meidän kirkossamme. Me elämme aikaa, jolloinka hajoittavat voimat ja repivät voimat ovat väkeviä. Me tarvitsemme kaikkien niitten voimien kokoamista, jotka tahtovat olla Jumalan sanalle kuuliaisia ja Herran askeleissa palvella ja hoitaa tämän maan nuorisoa, niin että siitä kasvaisi jumalaapelkäävä suomalainen kansa. Minä tunnen tämän hiippakunnan piispana erityistä velvollisuutta ja kutsumusta vierailulla näissä opistoissa saadakseni kosketusta täällä kasvavaan nuorisoon ja saadakseni rohkaista näitten laitosten opettajia ja ystäviä siinä, että kannattaa tehdä työtä. Kannattaa uhrata silloin, kun on kysymys nuorten hoitamisesta. — — —

Täällä edellinen puhuja viittasi niihin vaikeuksiin, joita meillä on ajattellessamme nuoria nykyisin. Minä tahtoisin tästä asiasta jotain aivan lyhyesti sanoa. Enkä rajoittaisi sitä vain nuoriin, vaan ajattelen, että taitaa olla niin, että nuorilla on vaikeuksia sen tähden, että me vanhempi polvi emme pysty ja kykene siihen, mikä meille kuuluisi. Olenkin aika voimakkaasti sitä mieltä, että tärkeämpää kuin puhua nuorille, on puhua vanhemmille ja varttuneemmille ihmisille nuorista ja siitä vastuusta, mikä vanhemmalle polvelle nuorista kuuluu. Kyllä se on niin, että vanhemman polven esimerkki, vanhemman polven tapa kohdella nuoria, se millä tavalla vanhempi polvi ympäröi nuoret, se ratkaisee nuorten elämän tien. Aikoja sitten ilmestyi Ruotsissa kirja "Ongelmalapset". Siinä sanottiin: siellä missä on ongelmalapsia on aina ongelmavanhempia. Kyllä kai täytyy sanoa, että kun on kysymys tämälapsista opistosta, meidän tulee ajatella, että vanhemmalle polvelle, varttuneelle kristikansalle, isille ja äideille, ja meille kaikille yhteisesti, meille kuuluu paljon terävämpänä ja paljon kehoittavampana vaatimus ja kutsumus kuin näille nuorille. Sanotaankin Pyhässä kirjassa: kun Jumalan henki vaikuttaa, silloin kääntyy isien sydämet lasten puoleen. Huomatkaa järjestys! Ensin isien sydämet lasten puoleen ja sitten vasta lasten sydämet voivat kääntyä vanhurskasten mielialaan.

Ajattelen sitä maailmaa, missä nämä meidän rakkaat nuoremme tulevat suorittamaan elämäntaistelunsa, sitä maailmaa, jota me, varttunut polvi olemme olleet muodostamassa ja josta meillä siis on vastuu. — Meillä on vastuu siitä maailmasta, johon nämä nuoret joutuvat. Kun ajattelee sitä maailmaa, niin mielessäni on kaksi sellaista piirrettä, jotka täyttävät ajatukseni pelolla, kun mietin miten omat lapseni ja heidän ikätoverinsa ja nuori sukupolvi kykenee tuosta kaikesta selviytymään.

Ensimmäinen on tämä: Me elämme sellaista aikakautta, jolloinka yksilö on menettämässä enenevässä määrin merkitystään organisaatioiden kustannuksella. Toisin sanoen: kaikenlaiset järjestöt, olivat ne sitten taloudellisia tai poliittisia tai sivistyksellisiä tai ehkä kristillisiä, ne hoitavat asioita, niin että yksityiseltä ihmiseltä aivan kuin häviää vastuu. Ja yksityisen ihmisen mahdollisuus vaikuttaa asioiden kulkuun muodostuu likipitään olemattomaksi. Jos keskusteleen maan poliittista elämää hoitavien kanssa, — heidän keskuudessaan on monia vakaita, kunnioitettavia ihmisiä — niin ei tarvitse kauaa heidän kanssaan keskustella, kun huomaa heidän tuntevan siten, että yksityinen ihminen lopulta voi nykyaikaisessa politiikassa erittäin vähän. Olen täällä nyt maaseutuväen ja nuorison keskuudessa. Teille ovat elinkysymyksiä maaseudun asiat. Ja niin tuleekin

olla. Toivon, että täällä opistossa opiskelevasta nuorisosta tulee maaseutua rakastavaa nuorisoa. Sellaista nuorisoa, joka veisi myös Suomen maataloutta eteenpäin. Kuitenkin taitaa olla niin, että maatalouden alalla, kuten muussakin talouselämässä, yksityinen ihminen lopulta vaikuttaa vähän, vaan järjestöt ja järjestöjen toimihenkilöt ratkaisevat ja päättävät asiat. Käytännöllinen esimerkki maaseudulta: Ei emäntä, joka hoitaa kanoja, määrää kananmunan hintaa. Se määrätään muualla. Tämä esimerkki osoittaa, kuinka asiat ovat aivan toisin kuin muutama vuosikymmen sitten. Voidaan sanoa, ettei elämästä tule mitään, ellei eletä tämänkaltaisen järjestelyn puitteissa. Se voi olla mahdollista. Historiallisesti katsoen tämä on seuraus siitä talousjärjestelmästä, joka kehittyi suur-talouden ja n.s. vapaan talouselämän puitteissa. — Ei ole mahdollisuutta eikä tarkoituksenmukaistakaan ryhtyä sitä asiaa tämän pidemmälti selittämään, miten tähän kaikkeen on tultu. Totean vain tämän ilmiön, että yksityisen ihmisen vastuu on häviämässä ja järjestelmä päättää asiat. Tämä on vaarallinen tilanne yksityisen ihmisen kannalta. Tämä johtaa nimittäin siihen epämoraaliseen asenteeseen, joka jättää vastuuntunnon pois. Eivät yhdistykset kannu vastuuta. Eivät toimitsijat kannu vastuuta. Ei suuri kokous, ei joukko kannu vastuuta. Yhden ihmisen pitää kantaa vastuuta, sillä Jumala puhuu aina yhdelle ihmiselle. Vastuuhun syntyy siitä, että ihminen tuntee olevansa kaikkivaltiaan Jumalan edessä. Hänelle Jumala puhuu. Vastuu johtuu siitä, että Jumala puhuu minulle jotakin. Ja minä tunnen silloin, että olen Hänen puhuteltavanaan. Olen tilivelvollinen hänelle. En ole tilivelvollinen joukoille. Olen tilivelvollinen Jumalalle. Mutta jos nämä ihmiset meidän keskuudestamme häviävät, nämä, jotka kykenevät kantamaan vastuuta ja tuntevat vastuun, silloin joudutaan sekasortoon. Ja minua pe-loittaa, kun minä ajattelen, minkälainen tulee olemaan sen nuoren polven tulevaisuus siinä ajassa, jolloin yksilön vastuu on askel askeleelta heikentynyt eri-laisten järjestelmien, organisatioiden, toimitsijoiden hoitaessa kaikki kysymykset. Silloin häviää persoonallisuudet maailmasta. Ja on niin kuin vanha arkkikiipsa Johansson sanoi, että Jumala tekee työtä täällä maailmassa persoonallisuuksien kautta. Täältä lakkaa kuulumasta sydämen ääni. Häviää keskuudestamme sem-moiset ihmiset, jotka uskaltavat panna jotakin alttiiksi. Ja silloin on tilanne vaarallinen. Minä toivon, rakkaat nuoret, että teidän opistotalvenne vaikuttaa teihin herättävästi siinä suhteessa, että te tajuaatte tämän: Minulla ei ole kos-kaan Jumalan edessä oikeutta vedota siihen, mitä joku järjestö on asiasta päättänyt. Minulla ei ole koskaan oikeutta vetäytyä joidenkin toimitsijoiden selän taakse. Minä olen kahden kesken Jumalan edessä. Minä olen vastuussa vain Hänelle. Siitä on seurauksena moraalinen mädännäisyys, jos nämä vastuun-tuntoiset ihmiset häviävät. Ja kansakunta on silloin vaarassa. Kristillisellä kasva-tuksella on vaikea tehtävä tässä asiassa, tämän vastuuntunnon herättäjänä nyky-maailmassa.

Kyllä meitä vastassa ovat väkevät, etten sanoisi: demoniset voimat. En tahdo tästä talousjärjestelmästä puhua enempää, mutta tahdon vain sanoa, että meidän täytyy aina olla varuillaan silloin, kun puhutaan mammonasta. Mammona ei tuo mukanaan hyvää. Ja sellainen järjestelmä, joka mahdollisesti suosii mammo-naa, on ihmiselämää aina tukahduttamassa. Herra on itse sanonut: "Te ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa." Toivoisin, että te nuoret olisitte ihmisiä, jotka saisitte täältä opistostanne sellaiset vaikutukset omaantuntoon, että teillä olisi paha olla silloin, jos mammona houkuttelee teitä. Pidän tätä moraalisesti vaaral-lisimpana piirteenä ajassamme; tätä henkilökohtaisen vastuun häviämistä kaiken-laisten organisatioiden taakse.

Toinen: Meidän ajallemme on ominaista, ettei ihmiselle anneta arvoa sen mukaan, että hän on Jumalan luoma ja lunastettu ihminen, vaan sen mukaan, mitä hän kykenee tekemään täällä. Näinhän asia on. Tämä on meidän aikamme tunnusomaisia piirteitä. Minun ei tarvitse tässä puhua joistakin urheilutähdistä tai muista tähdistä, joita sanomalehtien sivuilla vilahtelee sekä niminä että kuvina päivästä päivään. Se mitä me niissä lehdissä luemme, on kappale meitä itseämme. Se on ilmaus siitä, että olemme suostuneet siihen, että jollakin ihmi-sellä on arvoa sen tähden, että hän kykenee niin ja niin nopeasti luistelemaan tai hyppäämään niin ja niin pitkälle. Se on hänen arvonsa. Tämä ajattelutapa tarttuu meihin. Tahdon ottaa esimerkin kipeämmältä kohdalta. Ei kestä kauan, kun Suomen kodeissa jälleen isät ja äidit sydän pamppailen ajattelevat pienten poikien ja tyttöjen pyrkimistä oppikouluun. Itse koin sitä samaa vuosi sitten, kun nuorin lapseni pyrki oppikouluun. Kun se päivä lähestyi, niin näin, miten

poikani oli paineen alla. Tämä on tuttua hyvin monille meistä. On jollain tavalla järkyttävää ajatella, että meidän 10-vuotiaat lapsemme pannaan jo tähän piste-taisteluun. Ja siitä lähtien, kohta kohdalta heille annetaan arvoa sen mukaan, kuinka monta pistettä he kykenevät haalimaan kokoon. Kuka muu, kuin ehkä isä ja äiti ajattelevat, että lapsi, joka ei saa tarpeellisia pisteitä kokoon, tarvitsee erityistä rakkautta ja hellyyttä. Hän on Jumalan luoma ja Kristuksen lunastama, ja siksi erittäin arvokas. — Olin pari viikkoa sitten Pohjoismaiden lääkärin ja pappien yhteisessä neuvottelukokouksessa. Siellä pohdittiin aikakautemme erikois-kysymyksiä. Minuun vaikutti järkyttävästi erään ruotsinmaalaisen psykiatrin lausunto. Hän sanoi: Meidän sukupolvemme demooninen, saatanallinen kiusaus on siinä, että kaikki lasketaan pisteinä. Niin se on, hyvät ystävät. Meidän nuoremme elävät jo tämän keskellä; sen ajattelutavan keskellä, että ihmisellä on arvoa hänen suorituskäytöksensä perusteella, eikä sen tähden, että hän on Jumalan luoma ja Kristuksen lunastama. Tämä on toinen sellainen taistelun asia. Suuri asia, jonka kohdalla kristillisen kasvatuksen apua tarvittaisiin. Sanon jälleen: Edessämme on taistelu henkivaltoja vastaan. Jos kansan elämässä anastaa vallan tämä käsitystapa, niin pian ollaan onnettomalla tiellä. Ollaan ainakin hyvin kaukana Kristuksen askeleista.

En tahdo paljoa pitkittää eteenpäin. Olen puhunut kahdesta sydämelläni olevasta asiasta, joissa tarvitaan vanhemman polven silmien heräämistä, jotta nuori polvi tulisi varjelluksi. Meillä vanhemmalla polvella on vastuu siitä, missä nyt olemme. Olen puhunut kahdesta asiasta, joiden kohdalla tarvittaisiin Suomen kristikansan silmien heräämistä, niin ettei tässä maassa hyvällä omallatunnolla vietäisi kehitystä ja rauhassa johdettaisi asioita siihen, että täällä yksilön vastuu hävitetään massa-an, organisaatioon ja kokousten päätöksiin. Ja ettei täällä ihmisen arvoa ruvettaisi mittaamaan pisteillä, hänen suorituskäytöksensä. Tässä on jotakin aivan meidän Herramme pyhän olennon vastaista. Tässä on jotain sellaista, joka häpäisee Kristuksen ristin meidän keskuudessamme. Tässä on jotain sellaista, jossa meidän on rukoiltava: Tapahtukoon sinun tahtosi niin maan päällä kuin se tapahtuu taivaassa. Tässä on niitä tehtäviä, jossa Suomen kristikansalta odotetaan parannusta ja kuuliaisuutta Jumalan pyhälle tahdolle.

Olen näkevinäni, niin kuin Herra kulkisi meidän keskellämme. Hän katselisi sisään kokoushuoneisiin, joissa päätetään, joissa organisatiot, järjestöt päättävät asioistaan. Ja Hänen täytyy vetäytyä pois. Minä olen näkevinäni, kuinka Hän tulee ja katselee niitä pieniä poikia ja tyttöjä, jotka kohta valmistuvat oppi-koulujen sisäänpääsytkintoihin. Ja Hän varmaan niitten lasten kohdalla pysähtyy, jotka epäonnistuvat. Ja Hän sanoo: "Kaiken, minkä olette tehneet yhdelle minun vähimmäistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle." Jumala antakoon meille armon, että näkisimme tämän Herran Suomen kansan keskellä. Ja Jumala antakoon teille, nuoret rakkaat ystävät, joilla on kirkaamat silmät kuin meillä vanhemmilla, joiden silmät synty on sumentanut niin monta kertaa, antakoon teille palavan katseen, niin että te uskaltaisitte lähteä tämän Herran perässä. Sen Herran perässä, joka lähtee kokouksista pois, koska siellä ei ole Hänelä tilaa. Ja jonka seurassa opitaan kantamaan vastuuta. Ja sen Herran perässä, joka pysähtyy yhden epäonnistuneen kohdalle. Sellaisen kohdalle, joka ei saa pisteitä. Löytäisitte elämäntehtävänne siinä, että voisitte auttaa näitä nuoria ihmisiä, lapsia ja vanhempiaakin ihmisiä, joita kukaan ei auta, koska heitä ei pidetä minkään arvoisena.

Aitien lomaleirillä auttamassa olleita tyttöjä. Leiri pidettiin 8—14. 6. ja äitejä oli kaikkiaan 52, eniten Enosta, 20. Heidän olonsa leirillä kustansi seurakunnat ja hiippakunta.

Lemmikki

*Lemmikki vierellä ojan,
sinua katselen.
Sinua hiljaa kosketan,
sinua ihailen.*

*Lemmikki vierellä ojan,
pieni ja kiitollinen.
Voin oppia sulta paljon,
ihana kukkanen.*

*Kerrot sä hetkestä onnen,
sinestä taivahan.
Ja hoivasta turvatonten,
armosta Jumalan.*

*Lemmikki vierellä ojan
opetat minuakin
olemaan kiitollinen
kaikesta, pienestäkin.*

Marjatta Pitkänen.

Onnittelemme

KIHLOISSA:

Martti Nevalainen
Maila Tervo 1953—54

Martti Vaakanainen 1954—55
Rauni Karjalainen 1954—55

Matti Turunen
Elma Kärnä 1948—1949

Aarne Korhonen
Anja Korhonen 1956—57

VIHITTY:

Visa Ikonen 1952—53
Marja Haapalainen

Kaarlo Mustonen
Eija Jehkinen 1952—53

Unto Saharinen
Eine Ihanus 1953—54

*Opettajaksi Itä-Suomen seminaarista
on valmistunut Heikki Rantasalo (1951
—52), Erkki Korhonen (1952—53) ja Visa
Ikonen (1952—53), sekä Kajaanin semi-
naarista Pentti Kilpeläinen (1953—54).*

*Kaikille Toveriliiton sydä-
melliset onnentoivotukset!*

*Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi
on totuus. Joh. 17: 17.
Anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne
olisi täydellinen. Joh. 16: 24.*

*Oppilaaksi Tornion seminaariin on
päässyt Aili Piirainen (1955—56).*

*

*Kristitty ei ole sellainen, jonka me-
rentakaiset zululaiset ja kiinalaiset saa-
vat rakkauden ja säälin hurmioon, mutta
joka on itsekäs, ärtyinen, ahne, kärsi-
mätön ja epäkohtelias kotona.*

Miller.

Eräs Siionin Kanteleen laulu on hyvin kaunis ja meille opistolaisille sopiva. Se alkaa: "Sä Jeesus löysit lampahas..." Olemme olleet ennen opistoon tuloa kuin lampaat ilman paimenta. Laulu tuo mieleen, kuinka meitä opistolaisia Jeesus on etsinyt ja kutsunut luokseen. Emme ole ennen kuulleet paimenemme hellää ääntä, vaan olemme juosseet kokonaan pois päin, epätietoisina ja hapuilevina.

Tuntui hyvin ihanalta, kun Jeesus alkoi puhutella meitä täällä. Saamme olla Hänen väkevän kätensä alla. Hänen sanansa tuntuu rupeavan selviämään yhdelle ja toiselle. Oma Vapahtajamme alkaa käydyä tutummaksi ja läheisemmäksi. Tämä laulu on hyvin sopiva meille, ainakin minun mielestäni. Toivoisin, että olisi niin. Saamme laulaa kaikki yhdessä:

"Sä Jeesus löysit lampahas,
Mun raukan, harhaavan.
Nyt nautin vain sun haavoissas
Mä rauhaa ainian.
Nyt kiittäen mä laulelen
Ja autuudesta riemuitsen,
Ja, Jeesus, hartain toivoni
On päästä luoksesi."

S. K.

Virsi 299 on ennenkin puhutellut minua, mutta nyt täällä opistossa sen todellinen sisältö on tullut esiin monessa kohdin entistä voimakkaammin. Jo sen alkusanat: "Ei mikään niin voi virvoittaa, en muusta iloani saa..." puhuvat todellisen ilon mahdollisuudesta. On totta, ettei maailman riennoista ja huvituksista saa mitään oikeaa iloa. Olen ollut mukana sellaisissakin paikoissa, mutta aina on myös syyttävä tunto mukana, joka ilmoittaa, ettei tämä paikka ole sopiva. Tässä virressä, jonka rippisäni antoi muistovirreksi, sanotaan näinkin: "Maailman viettelyksistä, Kiusauksista synneistä, Ainoa ompi pelastus Jeesuksen suuri rakkaus". Jospa me nuoret ymmärtäisimme tämän suuren rakkauden arvon, joka tahtoisu suojella meidät kaikesta synnistä ja pahasta. "Ainoa puhdas pyhitys on Vapahtajan yhteys". Voi, jospa minäkin pääsisin vapaaksi kiusaajan vallasta ja osaisin oikein palvella Herraani! "Ei pysy eessä Jumalan Kun seuraajat vain Karitsan."

A. K.

Erään laulun kooksetusta opistoaikana

Oi, kädet Jeesuksen auki on aivan
Myös sinut helmaansa sulkeakseen.
Onkohan syytä nyt vaipua vaivaan?
Vaipua saat ikirakkauteen!

Näin lauletaan eräässä Siionin Kanteleen laulussa, jota usein olemme laulaneet täällä opistolla. Kuullessani ensi kerran tämän laulun, jäi erikoisen herkästi mieleeni Jeesuksen kärsiminen Golgatalla. Laulutekijä on kirjoittanut niin selvästi, miten Jeesus joutui kärsimään ristinkuoleman meidän kaikkien edestä, että me kaikki kerran pääsisimme autuuteen. Laulussa sanotaan hyvin tajuttavasti: "Pois veri velkamme pyyhkäisi aivan". Saamme kiittää Jeesusta siitä, että Hän itse on kärsinyt vaivan ja "tuomitut saanehet on sovinnon."

L. P.

Siionin Kanteleen laulu "Sanassas mua pidä Jeesus..." on jäänyt erikoisesti mieleen sen takia, että havaitsin siinä sanotun, missä on tuki ja turva, kun pääsemme täältä opistosta pois ja olemme heikkoja.

"Vaikka kuinka myrsky raivoo,
Sana suojaa mun.
Eksymään se ei voi johtaa,
Kun se ompii sun."

H. K.

Aivan niinkuin ruumista on sieluakin hoidettava ja ravittava, jos sen mieli olla vahva ja terve. Se ei elä muistoista ja aikaisemmista kokemuksista. Sielun täytyy saada joka päivä ravintoa. Älä unohda hiljaista hetkeäsi Jumalan edessä, vaikka olisi kuinka kiire. Kuta suuremmat päivän tehtävät, sitä enemmän voitmaa tarvitset niiden täyttämiseen.

Wislöff

COVERILIITTOILAISTEN HUOMIOON!

Kesä on juhlien aikaa. Tarvitsemme varsinkin virvoitusta, jonka yhteenkoontuminen Sanan ympärille tuo.

Ensimmäiseksi on tietysti mainittava opiston juhannusjuhlat, jotka ovatkin jo ihan ovella. Juhlat alkavat klo 19 Kohtavaaralla käynnillä. Varsinainen alkajaisjuhla on opistolla klo 20 ja senjälkeen kokkojuhla opistorannassa. Juhannuspäivänä on jumalanpalvelus klo 10 ja juhannusjuhla klo 13. Illalla tehdään retki Pyssyvaaran Kirkkokivelle ja perillä vietetään lähetysjuhlaa klo 19.

Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlat ovat Helsingissä 25.—28. 6. Sinne lähdetään jälleen opistolta suurena ryhmänä, onhan kysymyksessä samalla viime talven opistolaisten opintomatka. Jos Sinulla entinen opistolainen olisi mahdollista suunnata matkasi tuolloin pääkaupunkiin, olisi juhlilla mukanaolo Sinulle varmaan elämys.

Mutta lähempääkin on vielä mahdollisuus löytää juhlapaikka. Pohjois-Karjalan ja Kainuun nuorisoliittopiirissä on myös järjestetty tilaisuuksia, joista jokin ehkä sattuu Sinun paikkakunnallesi tai johonkin lähettyville. Niissä esiintyvien puhujien mukaan on tiedossamme seuraavat tilaisuudet:

Lähetysaarnaja Tauno Valtonen heinäkuun 24—26 Polvijärvi kko ja Huosiolampi, elokuun 22—23 Nurmes kko ja Ronkeli Nuorisoliiton 10-vuotisjuhla, 24 Saramo ja Lipinlahti, 25 Paalasmaa, 26 Juuka Timovaara, 29—30 Kuhmo kko ja Kämärä, 31 Nieminen ja Lammasperä, syyskuun 1 Polvela ja Mäntyvaara, 2 Timoniemi, 3 Lau'us.

Pastori Paavo Savolainen heinäkuun 4—5 Ilomantsi kko ja Marjovaara, loka-kuun 3—4 Lieksa, Mikkelijuhlat.

Pastori Antero Kruus elokuun 15—16 Juuka kko, Kannas Nuorisoliiton 10-vuo-

tisjuhla, 17 Salokylä, 18 Timovaara, 19 Kontiolahti as.

Teol. ylioppilas Veikko Yli-Krekola heinäkuun 1—4 Nuorisoliittojen leiri Pielisjärven Kuorassa, 4—5 Tuupovaara kko, Kovero ja Luutalahti, 25—26 Lieksa.

Piirisihteerit Tarmo Heino kesäkuun 18 Paalasmaa, 19—20 Nurmes kansanopisto ja Lipinlahti, 21 Saramo ja Ronkeli.

Piirisihteerit Usko Kotka elokuun 29—30 Eno kko ja Lieksa, 31 Pielisjärvi Salokylä, syyskuun 1 Pielisjärvi Uuro.

Pyydetään kiinnittämään vielä erikoisesti huomiota Nuorisoliittojen leiriin, joka pidetään Pielisjärven Kuorassa heinäkuun 1—4 päivinä.

Tapaus, joka kannattaa jo hyvissä ajoin tulla mainituksi, on työntekijäkursseja, jotka pidetään opistolla marraskuun 20—24 päivinä. Niistä on varmaan tilaisuus julkaista yksityiskohtainen ohjelma seuraavassa numerossa.

Ällös meitä jätä

*Rakas Jeesus, pidä kädestämme
me muutoin horjahdamme, kaadumme.
Vie meidät ylitse rotkoin, kuuluin
Sun luokses taivaan ikimajoihin.*

*On nuoruutemme hetki haihtuvainen
kuin kedon kukka kerran kukoistain
Oi, Jeesus rakas, ällös meitä jätä,
Sun kanssa vain voi käydä pelkäämätä.*

*Oi, jospa osaisimme Jeesukselta
voimaa ja viisautta rukoilla,
niin silloin oisi meidän nuoruutemme
ain varjeltuva tosi onneksemme.*

— — —

*Niin, rakas ystävä, nyt kiiruhdamme
nuoruuden unelmien laivassa.
Jos perämies on Jeesus Vapahtaja,
Hän meidät satamaan on ohjaava.*

Rauha Lipponen.

Kesän kynnyksellä

Jokaisella kesällä, jonka saamme, on oma tärkeä tarkoituksensa. Kaikki se kaunis, mikä siihen mahtuu, palvelee vain yhtä suurta asiaa: satoa, jota siitä odotetaan. Kaiken pitäisi kantaa hedelmää. Poikkeusta et tee tästä Sinäkään, sillä Jumala odottaa, että kasvaisit hedelmää iankaikkiseen elämään. Sitä palvelevia tilaisuuksia et saisi unohtaa. Pyydetään rukouksessa, että Jumalan siunaus saisi runsaana tulla elämäsi alkavan kesän aikana Hänen Sanansa ja Henkensä kautta.

Lähinnä ovat nyt juhannusjuhlat opistolla, joista tarkemmin toisessa yhteydessä. Tervetuloa joukolla!

Juhlien jälkeinen arkimaanantai on, kuten ennenkin, talkoopäivä, ja se pidettäneen tärkeänä mielessä. Silloin on tilaisuus auttaa täällä joissakin tärkeissä tehtävissä. Toivotaan, että työssä on mukana oikein kesäinen sää ja luonto kauneimmillaan — se ainakin voidaan vaikuttaa.

Opintomatkalta lähtö tapahtuu sitten tiistaiamuna varhain. Meillä on tilaisuus viivähtää hetkinen Joensuussa ja sitten pysähdymme illaksi Pieksämäelle tutustuaksemme siellä Suomen Kirkon Sisälähetysseuran työhön ja laitoksiin, käymme kenties Vaalialassa ja näemme sen uuden kirkon. Kansanopistolla yövymme jatkaaksemme varhain taas matkaa. Helsinkiin saavutaan keskiviikkona ennemmin tai myöhemmin riippuen siitä, halutaanko pysähtyä Lahdesa vai ajetaanko ohi. Perillä tutustutaan pääkaupungin parhaisiin nähtävyyksiin, ja samalla osallistutaan toisten evankelisten kansanopistojen nuorten kanssa Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlaan. Sen ohjelmasta riittää jokaiselle päivälle osansa. Lauantai-iltana on tilaisuus osallistua yhdessä H.p. Ehtoollisen viettoon juhkakansan mukana, ja sitten voidaankin lähteä paluumatkalle. Yöpymisiä varten on varattava mukaan peitehuopa. Ja kun joudutaan kävelemään enemmän kuin koti-

oloissa, on tärkeää, että jalkineet ovat sen mukaiset. Evästäkin saisi olla mukana. Keittoruokaa saadaan ostaa edullisimmin juhlapaikan ravintolasta.

Muiden kotiseurakuntien kesäjuhlien joukossa pidetään erikoisesti mielessä opistomme juhlat seuraavan ohjelman mukaan: Valtimo 12/7, Kuhmo 26/7, Juuka 2/8, Rautavaara 9/8, Juuka 16/8 (Pohjois-Karjalan — Kainuun Nuorisoliittopiirin kesäjuhla), 23/8 Nurmes (Japanilähetysjuhla), 30/8 Lieksa, 6/9 Ilo-mantsi, 20/9 Polvijärvi, 4/10 Eno. Useimpien juhlien yhteydessä on myös Ehtoollisen vietto ja Vapahtajamme tahto siinä kohdata meidät.

Tämän ohjelman mukaan voidaan kesän aikana tavata, ja kehottaisin oikein retkeilemään naapuriseurakunnan kirkollekin. Ja kun kokoonnutaan, koetaan varata sopivaa ohjelmaakin esitettäväksi, voittepa saada yhdessä sopien tarjoilunkin koko yleisöä varten aikaan ja siten kertyy jotain opistolle lähetettävääkin. — Mutta sielläkin, missä tämä ei käy, voidaan opiston hyväksi toimia seuraavasti:

Pian saapuvat painosta uudet onnitelu- ja surunvalitteluadressimme. Nyt niitä tulee jopa viittä eri lajia, joten valinnan varaa on jo kansissa, ja lisäksi on jokaisessa eri raamatunlauseensa, joita niitäkin voi vaihdella. Uudet adressit ovat kookkaampia ja siten kenties arvokkaamman tuntuisia kuin entiset. Niiden hinta on, kuten muidenkin nykyisin, 450 mk/kpl. On syytä huomata, että adressit ovat siitä kiitollisia tarjolla pidettäviä, ettei niitä tarvitse kellekään tyrkyttää, mutta kun sellainen tilanne tulee, että niitä tarvitaan, on moni tyytyväinen saadessaan adressin kotikylältään tarvitsematta hakea sitä kauempaa. Olisi hyvä, jos mahdollisimman monella kylällä olisi näitä tarjolla. Opistolta niitä lähetetään pyydettyä; levittääkö tietoa ympäristöön siitä, että niitä on omalla kylälläkin saatavissa.

Siunauksesta rikasta, hyvää kesää Teille kaikille Siionin Kanteleen laulun 396 ajatuksin Toivo Salomaa